

ณ คฤหาสน์โกคินอภิวัดน์

“พี่กลาง อาบน้ำไวๆ หน่อย เผื่อเวลาให้ผมบ้าง ชี้นลงไปซัก มีหวังโดนคุณแม่บ่นหูชาแน่” คุณเล็ก กฤตพจน์ โกคินอภิวัดน์ น้องชายคนเล็กของบ้าน ตะโกนเรียกพี่ชายฝาแฝดผู้ที่มีมตาดูโลกก่อน แค่เพียงสามวินาที

“เจ้าเล็ก แกจะเรียกอะไรนักหนา ชั้นก็เร่งจะเขยอยู่แล้ว เร่งจนเกือบจะลืมหอดชุดนอนก่อนอาบน้ำแล้วเนี่ย” คุณกลาง กฤตกร โกคินอภิวัดน์ นายแพทย์หนุ่มรูปหล่อผู้เป็นแฝดพี่ตะโกนตอบกลับไป ด้วยน้ำเสียงกึ่งรำคาญใจ

สองหนุ่มฝาแฝดบ้านนี้นอนห้องเดียวกันมาตั้งแต่เล็กจนโต ถึงแม้ว่าจะบ่นกันแทบทุกเรื่อง แต่ก็ไม่เคยแยกห้องกันนอนเลย

ในระหว่างที่แฝดน้องกำลังจะอ้าปากตะโกนตอบโต้คนที่ยังคงปักหลักอยู่ในห้องน้ำ ทันใดนั้นประตูห้องนอนของสองแฝดก็ถูกเปิดออกพร้อมกับการปรากฏตัวของอีกหนึ่งหนุ่มร่างกายกำยำ ที่กำลังยื่นสายหน้าเพราะภาพที่เห็น ภาพที่น้องชายคนเล็กเอาใบหน้าแนบกับประตูห้องน้ำ สองมือพยายามตะกายไปตามขอบวงกบ

“อะอะเสียงดังอะไรกันแต่เช้า เสียงดังทะลุออกไปถึงข้างนอก”

คุณใหญ่ กฤตัญญ โภคินอภิวัดณ์ พี่ชายคนโตของบ้าน ผู้ดำรงตำแหน่งประธานบริหารบริษัทในเครือโภคินอภิวัดณ์ เดินลงบันไดมาจากชั้นสาม แล้วบังเอิญได้ยินเสียงตะโกนของสองแฝดดังแว่วออกไปถึงโถงบันได ส่งผลให้เขาต้องแหวะเข้ามาดูสักหน่อย

“โอ้ พี่ใหญ่ก็ดูพี่ที่กลางสิครับ ชัดสี่จวีวรรณตั้งนานแล้วยังไม่ออกมา ผมยังไม่ได้จัดการตัวเองเลยเนี่ย โอ๊ย ลงไปทานข้าวเข้าข้าว มีหวังหุซาแน่ ไ้อ์เล็กเอ๊ย” คุณเล็กหันหน้ากลับมาตอบพี่ชายคนโตเสียงอ่อย

“จ้ะเล็กขึ้นไปอาบน้ำที่ห้องพี่ไป รีบๆ ละ ทำเวลาด้วย อย่าให้คุณพ่อคุณแม่รอนาน”

“ขอบคุณครับพี่ใหญ่” พุดเสร์จ้องเด็กก็รีบหยิบเสื้อผ้า แล้ววิ่งสี่คุณร้อยออกจากห้องนอนไปทันที ทิ้งให้พี่ชายคนโตมองตามหลังลิงน้อยของบ้านด้วยรอยยิ้ม

“เฮ้ย เจ้าเล็ก วิ่งไม่ดูทางเลย ชนมาได้ ชุตพี่ยับหมดแล้ว” คุณรอง กฤตภาส โภคินอภิวัดณ์ พี่ชายคนรองสุดเนี้ยบแหงไว้

“ขอโทษครับพี่รอง ผมรีบมากจริงๆ ไปก่อนนะครับ”

“อะไรของมัน” คุณรองได้แต่อมยิ้มขึ้นอาการลนลานของน้องชายตัวป่วน ก่อนที่จะหันหลังกลับมากล่าวทักทายพี่ชายคนโตที่เพิ่งเดินออกมาจากห้องนอนของสองแฝด “อรุณสวัสดิ์ครับพี่ใหญ่”

“รองมาพอดีเลย ไปเรา ไปช่วยกันรับหน้าคุณพ่อคุณแม่ก่อนกว่าสองคุณชายในห้องจะแต่งองค์ทรงเครื่องเสริ์ก็คงอีกนาน” คุณใหญ่พุดพลางกอดคองน้องชายคนรองเดินลงบันไดไปยังห้องรับประทานอาหารของครอบครัว

“เจ้าแฝดนี่ก็แปลก ผีงนี้มีห้องว่างเหลืออีกตั้งหลายห้อง แต่กลับไม่ยอมทำห้องรับรองเพิ่ม แย่งห้องน้ำกันใช้มาตั้งแต่เล็กจนโต” คุณรองส่ายหน้า

“นี่น้องชายแกโตแล้วหรือ ฉันทึกว่าสองแฝบยังเป็นเด็กชาย

กันอยู่” พี่ชายคนโตหัวเราะหึๆ ในลำคอ

...

ภายในห้องรับประทานอาหาร เจ้าสัวก้อนภพ ประมุขของบ้าน กำลังนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่กับคุณน้ำเพชร ผู้ที่เป็นภรรยาคู่ชีวิตและมารดาของสี่เสื่อ

“อรุณสวัสดิ์ดีครับคุณพ่อคุณแม่” สองหนุ่มเอย่ยักทักทายบิดาและมารดาขึ้นพร้อมกัน

“ตาใหญ่ ตารอง มาพอดีเลยลูก วันนี้มีข่าวดีมั่งของโปรดของพวกเราด้วยนะ นมพิศลงมือทำเองเลยจ๊ะ” คุณน้ำเพชรเอย่บอก ในขณะที่ทั้งสองเดินไปนั่งลงประจำที่ของตน ซึ่งที่นั่งประจำตัวในเวลารับประทานอาหารนี้ สี่หนุ่มมีมติจัดผังการนั่งกันเองมาตั้งแต่เล็กๆ โดยคุณใหญ่จะนั่งเคียงข้างมารดา คุณรองนั่งฝั่งตรงข้ามกับมารดา ถัดจากคุณรองเป็นคุณกลางและคุณเล็กตามลำดับ

“ประชุมผู้ถือหุ้นสัปดาห์หน้า ทุกอย่างเตรียมไว้พร้อมหรือยังใหญ่” เจ้าสัวก้อนภพวางหนังสือพิมพ์ลงแล้วเอย่ถามบุตรชายคนโต ที่ท่านยกให้เป็นหัวเรือใหญ่ในการบริหารงานบริษัทในรุ่นที่สอง

เจ้าสัวก้อนภพนั้นมีธุรกิจมากมาย ไม่ว่าจะเป็นโรงแรม รีสอร์ท ห้างสรรพสินค้า โรงพยาบาล หรือแม้กระทั่งบริษัทรักษาความปลอดภัย และเมื่อผนวกรวมกับธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ของคุณน้ำเพชรด้วยแล้ว มูลค่าทรัพย์สินที่มีก็นับหมื่นล้านบาท และท่านก็ได้วางมือจากงานทั้งปวง เพื่อส่งไม้ต่อให้บุตรชายหัวแก้วหัวแหวนทั้งสี่แบ่งสายงานกันบริหาร แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเจ้าสัวก้อนภพก็ยังคงนั่งหัวโต๊ะเป็นที่ปรึกษาให้ทายาททั้งสี่อยู่ห่างๆ

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับคุณพ่อ ครั้งนี้จะจัดที่โรงแรมสาขากทม. เพราะเจ้ากลางมีประชุมผู้บริหารโรงพยาบาลในช่วงเช้าก่อนครับ”

“พูดถึงหมอกกลาง แล้วทำไมสองแปดยังไม่ลงมาก่อนอีก” คุณ
น้ำเพชรสบตาบุตรชายคนรองเมื่อถามถึงบุตรชายฝาแฝด

“เอ่อ กำลังจะลงมาครับคุณแม่ น่าจะกำลังแต่งตัวอยู่” คุณรอง
ตอบคำถามมารดาด้วยท่าทางสงบเสงี่ยม เพราะสัมผัสได้ถึงพลัง
บางอย่างที่กำลังเริ่มปะทุ

“เมื่อคืนได้ยินเสียงรถเข้ามาเกือบตีหนึ่ง คงไปสังสรรค์กันมา
อีกละสิ ตาใหญ่ ตารอง ลูกต้องปรามน้องบ้างนะ”

“ผมก็อยากจะได้เอนอยู่หรือกนะครับคุณแม่ ถ้าเจ้าเล็กมัน
ไม่ลากผมกับพี่ใหญ่ไปด้วย” คุณรองตอบมารดาเสียงอ่อย และ
คำตอบนี้ก็ทำให้คุณแม่ยังสวยส่งสายตาทิฆาตไปให้ สายตาแบบนี้
แม้แต่เจ้าสัวก็องภพเองก็จะต้องหลบ

“ให้มันได้แบบนี้สิลูกชายบ้านนี้ อายุปาไปจะสามสิบกันหมด
แล้ว ยังทำตัวไม่เป็นได้เป็นพายนกันอยู่ได้ แล้วเมื่อไหร่แม่จะได้อุ้มหลาน
แม่กับพ่อก็อายุเยอะแล้วนะ คนแก่ก็เหงาเป็น คอยคุณนะ ถ้าไม่มีใคร
หาสะใภ้มาให้ แม่จะจับคลุมถุงชนให้หมดเลย”

คำประกาศิตของมารดาพาให้บรรยากาศยามเช้าที่สดใส
มีดครึ้มลงในพริบตา คุณใหญ่และคุณรองได้แต่อ้าปากค้างเมื่อนึกถึง
บรรดาสาว ๆ ลูกหลานคุณหญิงคุณนายแต่ละคนที่ชวนให้ชวนลูก แต่
ก่อนที่สถานการณ์จะบานปลายไปมากกว่านี้ เสียงยานคางของสองแสบ
ก็ดังแว่วเข้ามาในห้อง

“หิวจังเลยครับ วันนี้มีอะไรให้สุดหล่อกินบ้าง” คุณเล็กที่เพิ่ง
เดินเข้ามาในห้องรับประทานอาหารพร้อมกับคุณกลางพูดขึ้น พลัง
เดินไปโอบกอดคุณน้ำเพชรจากทางด้านหลัง และหอมแก้มซ้ายขวา
อย่างออจดอ้อน ซึ่งอาการอชเาะนี้ก็เรียกอาการเบะปากอย่างหมั่นได้
ได้จากพี่ๆ ทั้งสามคน

“ไม่ต้องมาอ้อนเลยพ่อตัวดี ตีนส่ายอีกแล้วนะ เทียวหัวราน้ำ

แทบทุกคืน ไปเลย ไปนั่งประจำที่ ทุกคนหิวท้องรอนานแล้ว” คุณ
น้ำเพชรชำเลืองมองบุตรชายคนเล็กด้วยหางตา

“มาๆ กินข้าวได้แล้ว จะได้แยกย้ายกันไปทำงานสักที” เจ้าตัว
ก้องภพรีบตัดบท

“ตาราง ห้องใหม่ก่อสร้างไปถึงไหนแล้ว จะทันเปิดใน
ไตรมาสที่สามตามแผนหรือเปล่า” เจ้าตัวก้องภพเอ่ยถามบุตรชาย
คนรอง ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบงานบริหารธุรกิจห้างสรรพสินค้าของ
ครอบครัว

“ยังเป็นไปตามแผนครับ ตอนนี้องค์กรสร้างไปได้เกือบแปดสิบ
เปอร์เซ็นต์แล้ว คาดว่าจะสามารถเปิดได้ตามกำหนดแน่นอนครับ”
คุณรองตอบขณะที่ยกมือป้องหน้าเพิ่มเข้าไปในซามซั่วต้ม

“เย็นนี้ผมมีเคสผ่าตัด คงไม่ได้กลับมาทานอาหารเย็นที่บ้าน
นะครับ” คุณหมอกกลาง แผลดคนพี่เอ่ยบอกบิดา

ท่านเจ้าสัวพยักหน้ารับทราบและอนุญาต

“ส่วนผมก็มีนัดกับลูกค้า คุยเรื่องคอลเล็กชันใหม่ของไตรมาส
หน้า งานนี้ผมออกแบบเครื่องประดับเองทุกชิ้นเลยนะครับคุณแม่”
แผลดเล็กก็คือแผลดเล็กที่ต่องาทางขอเลาะมารดาเสมอ

“แต่เล็กก็ต้องกลับมาทานข้าวที่บ้าน เดี่ยวนี้ลิ้มกฐนของบ้านกัน
หมดแล้วโซ่ใหม่ โซ่สี โตกันหมดแล้ว คำพูดของแม่จะมีความหมาย
อะไร” มารดาวางช้อนในมือลงก่อนจะเงยหน้าขึ้นเอ่ยตอบบุตรชาย
คนเล็ก

“แม่ขอแค่นี้ ขอแค่แบ่งเวลามาทานข้าวเข้าเย็นให้พร้อมหน้า
พร้อมตากันทุกวัน แค่นี้ให้แม่ไม่ได้หรือตาใหญ่ ตาราง ตาเล็ก”
คุณน้ำเพชรเว้นจังหวะหยุดพักหายใจพร้อมกับกวาดสายตามอง
บุตรชายที่ละคน

“ส่วนหมอกกลาง ลูกมีภารกิจ แม่เข้าใจ แต่วันไหนที่ไม่มีเคสหมอกกลางก็ต้องกลับมาทานข้าวกับแม่นะลูก” คุณแม่ลูกสี่พูดด้วยน้ำเสียงกึ่งโมโหกึ่งน้อยใจ ซึ่งน้ำเสียงแบบนี้ส่งผลให้ทั้งสองหนุ่มนั่งกันไม่ติดเก้าอี้ ส่งสัญญาณทางสายตาหากันเป็นพัลวัน

“ขอบคุณแม่ พวกเราสัญญาว่าจะกลับมาทานข้าวที่บ้านพร้อมกับคุณพ่อคุณแม่ครับ” พี่ใหญ่ของบ้านรับปากแทนน้องๆ พร้อมกับบีบมือมารดาเบาๆ อีกสามเสื่อก็พยักหน้ารับอย่างหนักแน่น

“งั้นพวกผมไปทำงานกันก่อนนะครับ แล้วเย็นนี้จะรีบกลับ” พูดจบทุกคนก็ยกมือไหว้เจ้าสัวก์องภพ แล้วเดินมากอดและหอมคุณน้ำเพชรกันตามลำดับอายุ และแน่นอนว่าเสื่อเล็กต้องมากกว่าทุกคน โดยเริ่มจากหอมแก้มซ้าย ขวา และหน้าผาก ซึ่งครั้งนี้ก็ได้รับค้อนจากบิดามารงโต

2

ทันทีที่รถยุโรปคันหรูจอดเทียบบริเวณทางเข้าหน้าตึกใหญ่ ใจกลางกรุงเทพมหานคร ซึ่งด้านหน้าตึกมีตัวอักษรขนาดใหญ่ติดเอาไว้ว่า ‘โกลดิโนกิวิชั่น’ กฤตน้อย หรือที่บริษัทเรียกว่าท่านประธาน ก็เดินตรงไปยังลิฟต์สำหรับผู้บริหารทันที พร้อมกับผู้ติดตามอีกสองคน

“พนา เตะชินกลับมาจากลอนดอนหรือยัง” ท่านประธานเอ่ยถามมือขวาคนสนิท

“กลับเข้าออฟฟิศวันนี้วันแรกครับนาย”

“อืม ถ้าเตะชินสะดวกก็ให้มาพบฉันด้วย” กฤตน้อยเอ่ยขณะตรวจทานความถูกต้องของเอกสารก่อนที่จะลงนาม และเมื่อจดปลายปากกาลงนามในเอกสารดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มก็เงยหน้าขึ้นมองคนสนิททั้งสอง “แต่เข้านี้ฉันไม่มีนัดอะไรนี่ ฉันฉันเดินไปหาท่านนายใหญ่เองดีกว่า” พุดพลางลุกขึ้นเดินออกจากห้อง มุ่งตรงไปยังห้องทำงานของผู้ที่เป็นทั้งเพื่อนรักและนายคุณใจ

...

“สวัสดีครับคุณโบบัว ยินดีต้อนรับสู่บริษัทโกลดิโนกิวิชั่นอย่างเป็นทางการนะครับ ผมดีใจจริงๆ ที่ได้เลขาอนุการฝีมือดีแบบคุณมาร่วมงานด้วย” เตะชิน เพื่อนสนิทของกฤตน้อย ทนายมือหนึ่งผู้ซึ่ง

รับผิดชอบดูแลงานทางด้านกฎหมายให้บริษัทโกคินอภิวัฒน์ กล่าว
กับเลขานุการส่วนตัวคนใหม่ที่มาเริ่มงานวันนี้เป็นวันแรก

“บัวเองก็ต้องขอบคุณคุณเตชินมากเลยนะคะที่ให้โอกาสบัว”
ไบบัว บัวบุชา อินทิวรัตน์ เลขานุการสาวสวยเอ่ยตอบพร้อมกั
ยกมือไหว้อย่างนอบน้อม

“คุณไบบัวคือเลขาน คนแรกของผมเลยนะครับ พอดีอยาก
จะมีผู้ช่วยส่วนตัว คุณอาภัสร์ส่งเลขาน มือหนึ่งมาให้พอดีพอดี”

“คุณอาของเตชินท่านเมตตาบัวมากคะ ก่อนจะย้ายไป
ประจำที่ยุโรป ท่านก็ยืมหาเจ้านายที่ใจดีให้บัวได้ร่วมงานด้วย แต่
บัวเองไม่มีความรู้ในเรื่องกฎหมายสักเท่าไร คงต้องรบกวนคุณเตชิน
ชี้แนะบัวด้วยนะคะ”

“ความจริงผมมีทีมกฎหมายที่คอยช่วยดูแลงานด้านเอกสาร
ต่างๆ อยู่ร่วมสิบคน ผมอยากให้คุณไบบัวดูแลตารางนัดและจัดการ
เรื่องส่วนตัวให้ผมมากกว่าครับ”

“ได้ค่ะ บัวจะทำให้ดีที่สุด”

ผลั้วะ

เสียงเปิดประตูห้องทำงานของเตชินดังขึ้น เจ้าของห้องหยุด
บทสนทนาชั่วคราวพร้อมกับเงยหน้าขึ้นมองยังบริเวณประตูห้องทำงาน
ที่ถูกเปิดออกอย่างกะทันหันโดยไม่มีใครส่งสัญญาณใดๆ ล้วงหน้า
และนั่นก็ทำให้บัวบุชาหันไปมองตามด้วยอีกคน

“โอ้โฮ มาไม่ต้องเคาะห้องขออนุญาตกันเลยนะครับ ท่าน
ประธานผู้ยิ่งใหญ่” เตชินลุกขึ้นยืน ยกมือขึ้นกอดอก เลิกคิ้วทักทาย
ผู้มาใหม่

แทนที่ท่านประธานผู้ยิ่งใหญ่จะตอบคำถามเจ้าของห้อง สายตา
เจ้ากรรมก็พลันมาหยุดอยู่ตรงไบบัวหน้าหวานของหญิงสาวที่อยู่ในห้อง
วินาทีที่กฤตณัยประสานสายตากับหญิงสาวไบบัวหน้าหวานก็คล้ายกับ

ตกอยู่ในวงค์จนแทบลืมหายใจ ไบหน่านवलเนี่ยน ตากลมโต ปากนิด
จมูกหน้อย ช่างดูงดงามมีเสน่ห์กว่าผู้หญิงคนใดที่เคยพบมา

“คือ...จะจ้องเลขาฯ กระผมอีกนานไหมครับท่านประธาน”
เป็นหน้าที่ของเตชินที่ต้องปลุกเพื่อนรักให้ออกจากวงค์

“อืม ก็ที่นี้บริษัทฉัน ฉันมีสิทธิ์จะเดินเข้านอกออกในได้ทุกที่
ทุกเวลา หรือคุณทนายจะบอกว่าไม่ใช่” พอดั่งสติได้แล้วกฤตญ์ก็
ยกไหล่สรวนกลับคำถามของเพื่อนรักแบบยียวนไม่แพ้กัน

“งั้นคุณไบบัวไปพักที่โต๊ะทำงานหน้าห้องก่อนดีกว่า มีเอกสาร
ที่ผมเตรียมไว้วางอยู่บนโต๊ะ คุณลองศึกษารายละเอียดงานคร่าวๆ
ดูก่อน มีอะไรไม่เข้าใจตรงไหนก็มาถามผมได้เลยนะครับ ไม่ต้อง
เกรงใจ” เตชินจะสายตาดูจากผู้มาใหม่ เพื่อกลับมาสนทนากับหญิงสาว
ตรงหน้าอีกครั้ง ก่อนที่จะผายมือไปยังชายหนุ่มผู้ที่ยังยืนเฝ้าอยู่ที่
หน้าประตู เพื่อแนะนำท่านประธานบริหารอย่างเป็นทางการ

“ผู้ชายที่เสียมารยาท เอ๊ย ที่ถือวิสาสะเข้ามาในห้องโดย
ไม่เคาะประตูคือ คุณกฤตญ์ ประธานบริหารบริษัทโกคินอภิวัดณ์
ครับ”

บัวชูชากลุกขึ้นยืนก่อนที่จะประนมมือไหว้กฤตญ์อย่างนอบน้อม
พร้อมทั้งส่งรอยยิ้มหวานจับใจไปให้ และนั่นก็ยิ่งทำให้กระแสไล่ฮิต
ในสี่ห้องหัวใจของท่านประธานบริหารสูบฉีดระรัวเร็วกว่าที่เคยเป็น
ชายหนุ่มตาค้าง ไม่อาจละสายตาดูจากความงามตรงหน้าแม้แต่น้อย

“ส่วนนี่คุณบัวชูชา เลขานุการส่วนตัวของฉันเอง” จากนั้น
เจ้านายสายตรงจึงหันมาแนะนำเลขานุการคนใหม่อย่างเป็นทางการ
เช่นกัน

“ยะ...ยินดีต้อนรับครับคุณบัวชูชา” กฤตญ์เอ่ยต้อนรับด้วย
สีหน้าเรียบนิ่ง เสียขมุกขมู้อย่างเก็บอาการ

“สวัสดิ์ค่ะคุณกฤตญ์ ดิฉันขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ”

บัวบูชาคอมพิวเตอร์ระลอกเล็กน้อยก่อนหันไปพูดกับเจ้านาย

“จ้ะบัวขอตัวก่อนนะคะคุณเตชิน” เมื่อเจ้านายพยักหน้าอนุญาตแล้ว เลขาฯ หน้าใหม่จึงเดินคอมพิวเตอร์ผ่านท่านประธานออกไป โดยมีตาอีกสองคู่มองตามหลัง จนกระทั่งเธอปิดประตูห้องทำงานลง

“ไอ้คุณใหญ่ครับ มองตามคอแทบหักเลยนะครับ”

“พูดมากวะไอ้ชิน แกมีอะไรจะคุยกับฉันหรือเปล่า” กฤตณัยรีบเปลี่ยนเรื่องอย่างรวดเร็วเมื่อรู้ตัวว่ากำลังถูกคนรู้เยะจับผิด

“อ้าว ไอ้ท่านประธาน แกเดินมาหาฉันถึงห้องทำงานเพื่อมาถามว่ามีอะไรจะคุยด้วยไหมเนี่ยนะ เออ ดิจริงวู้ย ผู้บริหารที่นี่ใส่ใจงานดีจริง” เตชินส่ายหน้าอย่างปลงๆ ก่อนที่จะทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดิมอีกรอบ

“แล้ว...แล้ว แกมีเลขาฯ ตั้งแต่เมื่อไหร่วะชิน” คนแสร้งทำน้ำเสียงปกติเพื่อปกปิดความตื่นเต้นอ่อยถาม

“ไบบัวเคยเป็นซูเปอร์เลขาฯ ของคุณอาฉัน พอดีตอนนี่ท่านย้ายไปอยู่ยุโรปแล้ว ใจจริงคุณอา ก็อยากให้ไบบัวตามไปทำงานที่นั่นด้วย แต่เธอปฏิเสธเพราะไม่อยากไปอยู่ไกลบ้าน เธอเป็นห่วงครอบครัวเลยขออยู่ที่นี้ต่อ” เตชินตอบคำถามพร้อมกับลอบจับผิดอาการของเพื่อนสนิทไปด้วย

“พอคุณอารู้ว่าฉันกำลังหาเลขาฯ อยู่ ท่านก็เลยแนะนำฉันให้เจอกับเธอ แล้วเธอก็ทำางานด้านเลขาฯ จริงๆ วะ ละเอียด รอบคอบ สวย น่ารัก น่าทะนุถนอม”

“อืม ได้คนมีฝีมือมาช่วยงานก็ดีแล้ว” กฤตณัยพยักหน้ารับทราบ

“แค่นี้ใช่ไหมที่แกอยากรู้” เตชินถามหน้าตาย

“อืม” และคนตอบก็พยักหน้ารับอย่างง่ายตายเช่นกัน ลืมสิ้นว่าที่เดินมาถึงนี้ด้วยเหตุผลใด

“จ้ะถ้าหากท่านประธานไม่มีธุระสำคัญอะไรแล้ว กระผมเตชิน

ผู้ช่วยรองประธานบริหารฝ่ายกฎหมายและบริหารกลาง ขออนุญาตทำงานทำการก่อนนะครับ ไม่ได้เข้าออฟฟิศมาสองอาทิตย์ เอกสารสูงท่วมหัวแล้วว่ะ” เจ้าของห้องเชิญแขกไม่ได้รับเชิญออกจากห้องอย่างสุภาพทันทีที่สบโอกาส

คนถูกเชิญออกจากห้องไหวไหวน้อยๆ ก่อนที่จะเดินกลับห้องทำงานของตนเอง โดยไม่ลืมหันกลับไปมองยังหน้าห้องทำงานของเตชินอีกรอบ และหญิงสาวที่นั่งอยู่หน้าห้องก็ส่งยิ้มพิมพ์ใจกลับมาให้พร้อมกับค้อมศีรษะลงอย่างน่าเอ็นดู รอยยิ้มหวานๆ ทำให้โลกของเสื้อที่จำศีลมาสวมสืบทกปีหยุดหมุนทันควัน

3

ตั้งแต่กลับมาจากห้องทำงานของเตชิน กฤตน์ยก็ใช้ความพยายามอย่างหนักที่จะตั้งสมาธิให้จดจ่อกับกองเอกสารบนโต๊ะ แต่ทุกๆ ครั้งที่หยิบเอกสารขึ้นมาตรวจก็จะปรากฏภาพใบหน้าเจ้าของรอยยิ้มหวานทับซ้อนขึ้นมาในความคิดตลอดเวลา จนอ่านรายงานแผ่นเดียวมาร่วมชั่วโมงแล้ว อากักรแปลกๆ ของเจ้านายพลอยทำให้พนาและเดชา สองมือขวาคนสนิทได้แต่ลอบมองหน้ากันด้วยความไม่สบายใจ เพราะโดยปกติแล้วเจ้านายของพวกเขา นั้นจะจริงจังกับการทำงานมาก และทำงานได้รวดเร็วแม่นยำ ไม่เคยมีเลยสักครั้งที่จะนั่งค้ำกับเอกสารเพียงแค่แผ่นเดียวนานๆ เช่นนี้

“นายครับ เอกสารมีปัญหาอะไรหรือเปล่าครับ” พนาเอ่ยถามผู้เป็นนาย

“อะไรนะ เอกสารอะไร” กฤตน์ยละลายตาจากเอกสารในมือก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของคำถาม

“เอกสารที่นายถืออยู่ครับ พวกผมเห็นนายอ่านเอกสารแผ่นนั้นมาร่วมชั่วโมงแล้ว” เดชาช่วยย้าคำถามเดิมอีกครั้ง

“อ้อ เปล่าๆ พอดีฉันกำลังคิดว่างานประชุมผู้ถือหุ้นที่จะถึงมีอะไรยังไม่เรียบร้อยอีกบ้าง” กฤตน์ยหลบเกลื่อนความผิดปกติของตนเองด้วยงานใหญ่ที่กำลังจะมาถึง

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีครับนาย แต่ถ้านายยังกังวล ให้ผมเรียก
ทีมบริหารมารายงานความคืบหน้าเพิ่มเติมไหมครับ” พนาเสนอ
ความคิดเห็น

“ไม่เป็นไร ฉันเชื่อฝีมือพวกนาย แต่อาทิตย์หน้าก่อนประชุม
ขอเอกสารทั้งหมดอีกทีก็แล้วกัน แล้วก็บายนี้ให้คุณดาเลื่อนประชุม
เป็นบ่ายสองโมงด้วย”

เดชาค่อมศิระรับคำสั่ง แล้วจึงเดินออกไปสั่งการต่อกับ
เลขานุการหน้าห้องให้เลื่อนเวลาการประชุมตามคำสั่งของท่านประธาน
เมื่อจัดการกับกองเอกสารตรงหน้าเรียบร้อยแล้ว กฤตญ์ก็ลุก
ขึ้นจากโต๊ะทำงานแล้วเดินออกจากห้อง โดยไม่ได้เอ่ยบอกคนสนิท
แม้แต่บ่อยว่าจะออกไปไหน

พนา เดชา และเหล่าบอดีการ์ดผลุนผลันวิ่งตามไปอย่างรวดเร็ว
และแล้วจุดหมายปลายทางของผู้เป็นนายก็หาใช่ที่อื่นไกลเพราะนั่น
ก็คือห้องทำงานของเตชิน สถานที่ที่เพิ่งจะเดินกลับออกมาได้เพียง
ไม่กี่ชั่วโมงนั่นเอง

เมื่อเดินมาถึงหน้าห้องทำงานของเตชิน กฤตญ์ก็กวาดสายตา
ไปทั่วบริเวณ เพื่อมองหาใครบางคนที่ทำให้จิตใจของเขาไม่อยู่กับเนื้อ
กับตัวมาตลอดครึ่งเช้าของวันนี้

แต่แล้วก็พบแต่เพียงความว่างเปล่า เพราะโต๊ะทำงานที่เคยมี
เจ้าของรอยยิ้มหวานนั่งอยู่เหลือแค่เพียงกองเอกสารตั้งอยู่เท่านั้น
กฤตญ์ก้าวขาขวาวๆ ไปเปิดประตูห้องทำงานของเตชิน ก่อนที่จะพุ่ง
เข้าไปอย่างรวดเร็ว

“มาทำไมอีกระไรใหญ่” เตชินเงยหน้าขึ้นหรือตามองด้วยความ
แปลกใจ ที่ท่านประธานผู้มีงานล้นมือมาเยือนถึงห้องเป็นรอบที่สอง
ของวันนี้

“ไปกินข้าวกันซิน ฉันหิวแล้ว” กฤตญ์เอ่ยชวนทนายประจำ

ตระกูล โดยที่สายตายังคงจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าหวานของหญิงสาวเพียง
หนึ่งเดียวในห้อง

“นี่เพ็งจะสิบเอ็ดโมงเองนะครับท่านประธาน หิวแล้วหรอ ปกติ
เห็นรับมือเที่ยงช่วงบ่ายแก่ๆ โน่น แล้วก็เสียใจด้วย วันนี้ฉันมีนัดแล้ว
ฉันจะพาทีมงานไปเลี้ยงต้อนรับโบว์”

“งั้นฉันไปด้วย” ทันทีที่เตชินปฏิเสธ กฤตณัยก็สวนกลับอย่าง
รวดเร็ว

และประโยคนี้เองทำให้เตชินต้องเลิกคิ้วมองเพื่อนสนิทด้วย
สายตาดับมืด เพราะกฤตณัยนั้นขึ้นชื่อเรื่องความเป็นส่วนตัว ไม่ชอบ
ร่วมโต๊ะอาหารกับใครหากไม่ใช่คนสนิท แต่วันนี้มาแปลก แปลกที่มา
ขอร่วมโต๊ะกับทีมงานฝ่ายกฎหมายทั้งทีม

“ฉันมีเรื่องงานจะคุยกับทีมนายพอดี จะได้ไม่ต้องนัดกันอีกให้
เสียเวลา ก็กินไปคุยไป ลันช์มีตติงนะ เข้าใจไหม” คนที่รู้ตัวว่ากำลัง
ถูกจับผิดหยิบยกเรื่องงานขึ้นมากล่าวอ้าง และในเมื่อประธานบริหาร
เอาเรื่องงานมาอ้างเช่นนี้ มีหรือที่เตชินจะปฏิเสธได้

“งั้นอีกสามสิบนาทีเจอกันที่ห้องอาหารญี่ปุ่น ฉันจองโต๊ะไว้
แล้ว” เตชินจำยอมตบปากรับคำให้กฤตณัยไปร่วมรับประทานอาหาร
ด้วย และนั่นก็ทำให้ท่านประธานแอบกระหึ่มยิ้มอยู่ภายในใจ

กฤตณัยยกคิ้วแล้วเดินไปนั่งตรงโซฟารับรองที่ตั้งอยู่ในห้อง
แทนที่จะเดินกลับห้องของตัวเอง เจ้าของห้องจึงได้แต่ถอนหายใจมอง
ตามหลังผู้บุกรุก ก่อนที่จะตัดใจหันกลับมาคุยงานกับเลขานุการหน้า
ใหม่ต่อ

“วันมะรืนนี้ผมมีรับเชิญไปบรรยายที่มหาวิทยาลัย โบว์ไปกับ
ผมด้วยนะครับ ส่วนนี้เป็นเบอร์ผู้ติดต่อของมหาวิทยาลัย รบกวนคุณ
เช็กรายละเอียดงานทั้งหมดอีกที” เตชินยื่นนามบัตรของผู้ประสานงาน
ให้บัวบุชา

“แล้วไบบัวมาทำงานยังไง วันนั้นงานเริ่มตั้งแต่เช้าแล้วก็มีดินเนอร์
ต่อด้วย คิดว่าน่าจะดีก็พอสมควร”

“บัวขี้บรตามาคะ ไปเจอกันที่งานเลยดีกว่า บัวอยากเข้าไปดู
ความเรียบร้อยของงานก่อนด้วย” บัวชูชาติตอบเสียงหวาน และคำตอบ
นั้นก็ทำให้คนที่แอบฟังบทสนทนาอึ้งมึนเพราะความใสใจรายละเอียด
เล็กๆ น้อยๆ ของเธอ

กระนั้นท่านประธานก็อดที่จะขัดเคืองใจเทศินไม่ได้ ที่จะให้เธอ
ออกไปทำงานนอกสถานที่ด้วยแบบนี้ เพราะนั่นจะทำให้เขาอดเจอ
เจ้าของรอยยิ้มหวานไปหนึ่งวันเต็มๆ

กฤตณัยยกมือขึ้นพาดบนพนักโซฟา คิดหาวิธีบางอย่างมาจัด
ระเบียบชีวิตการทำงานของเจ้านายและเลขาฯ ที่นั่งอยู่ตรงหน้า เพื่อ
ให้สอดคล้องกับตารางทำงานของเขาให้มากที่สุด

“ปะใหญ่ ได้เวลาลันช์มีตติ้งแล้วเพื่อน” ขณะที่กฤตณัยกำลัง
ดำดิ่งไปกับกลยุทธ์ต่างๆ เสียงของคนในห้วงความคิดก็ตั้งขึ้นในระยะ
ประชิด ชิดเสียจนคนที่กำลังใช้ความคิดอย่างหนักสะดุ้ง

เทศินกลับหัวเราะเพราะอาการของคนขวัญอ่อน ก่อนที่จะหัน
ไปสั่งการกับเลขาฯ ส่วนตัว

“ฝากไบบัวตามหนุ่มๆ ในทีมด้วย ลงไปเจอกันห้องอาหารเลย
เดี๋ยวผมตามไป”

“คะ คุณเทศิน” บัวชูชาติรับคำสั่งแล้วรีบเดินไปตามทีมทนายให้
ลงไปลันช์มีตติ้งทันที

“น้องไบบัว ลองทานจานนี้ดูนะครับ อร่อยมาก พี่ตัดให้
ครับ”

“น้องไบบัวทานอันนี้ดีกว่าครับ พี่ตัดให้นะ”

“น้องไบบัวครับ อยากทานอะไรเป็นพิเศษไหม เมนูที่นี้หลากหลาย

หลาย เดียวพี่ช่วยแนะนำให้”

“น้องบัว ชอบทานอะไรเป็นพิเศษครับ พี่จะได้สั่งเพิ่ม”

เสียงของบรรดาหนุ่มๆ ในทีมที่แย่งกันดูแลน้องใหม่ดังขึ้นไม่ได้ขาด บัวชูขาได้แต่ยิ้มรับไมตรีจากพี่ๆ ในทีม

แต่ท่ามกลางความระริกระรี่ แย่งกันเอาอกเอาใจหญิงสาวหนึ่งเดียวในทีมนั้น ทำให้ประธานบริหารที่นั่งอยู่หัวโต๊ะถลึงตามองตามเสียงพูดด้วยความหงุดหงิดใจอย่างไม่มีสาเหตุ

“น้อยๆ หน่อยพวกนาย ให้โบบัวได้หายใจหายคอบ้าง อาหารวางจนล้นจานไปหมดแล้ว” เตชินสังเกตเห็นสายตาศีรษะตาพิฆาตของกฤตณัย รีบยกมือขึ้นห้ามทัพก่อนที่ท่านประธานบริหารจะออกคำสั่ง เพราะจากสายตาก็กฤตณัยแอบทอดมองบัวชูขานั้นก็พอจะคาดเดาอะไรบางอย่างได้เล่าๆ

“ที่นี่เป็นอาหารญี่ปุ่นสูตรดั้งเดิม เราเชิญเชฟมาจากญี่ปุ่น วัตถุดิบนำเข้ามาทั้งหมด โบบัวชอบไหมครับ” เตชินเอ่ยถาม

“อาหารรสชาติดีทุกเมนูเลยคะ” บัวชูขาตอบ

“เห็นคุณแอบบอกว่าโบบัวทำอาหารอร่อยมาก โดยเฉพาะอาหารชาววัง” เตชินชวนเลขานุการพูดคุยเพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีในการทำงาน

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกคะ โบว์ชอบทำอาหารมาตั้งแต่เด็ก พอมีโอกาสเลยไปเรียนทำอาหารไทยชาววังมาคะ” หญิงสาวตอบอย่างถ่อมตน

“น้องโบบัวทำอาหารชาววังเป็นหรือครับ ดีเลย พี่ชอบทานมากว่าแต่พวกพี่จะมีบุญปากได้ทานฝีมือน้องโบบัวหรือเปล่านะ” พิศณุทนายหนุ่มหล่อเข้มหยอดเต็มๆ ประโยค และนั่นก็ทำให้กฤตณัยกระแทกข้อจนกระทบกับจานเสียงดัง จนทุกคนต้องหันไปมองต้นเสียงด้วยความตกใจ

“ขอโทษที่ ซ้อนหลุดมือ ทุกคนตามสบาย” กฤตญัยเอ่ยเสียงเข้ม

“ไว้พรุ่งนี้บัวจะทำมาฝากพวกพี่ๆ นะคะ พอดีเย็นนี้บัวมีเรียน ร้อยมาลัยและทำขนมที่บ้านเรือนไทยพอดีค่ะ” บัวชูชายิ้มตอบอย่าง อ่อนหวาน

“หืม โบบัวเรียนร้อยมาลัยด้วยหรือครับ” เตชินถามอย่างอึ้งๆ เพราะไม่คิดว่าผู้หญิงทำงานที่แต่งตัวมดมัน ทำงานคล่องแคล่วจะ สนใจงานบ้านงานเรือนขนาดนี้

และเห็นทีคนที่ออกอาการตะลึงค้างมากกว่าใครก็คงจะหนี ไม่พ้นกฤตญัยเป็นแน่ เพราะตั้งแต่เล็กจนโตคุณใหญ่ขึ้นชอบบ้าน โบราณ สะสมของไทยๆ ซื่นซมผู้หญิงเก่ง แต่ต้องเป็นคนเรียบริ้อย ด้วยความชอบที่มีข้อจำกัดมากมายของทายาทอันดับหนึ่งตระกูล ดัง จึงยังไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนดึงความสนใจจากเขาไปได้ ผิดกับ หญิงสาวที่อยู่ในวงล้อมตอนนี้ เธอมีหลายสิ่งที่สะกดเขาเอาไว้ได้อย่าง ง่ายดาย จากเดิมแค่สะกดตากับโบหน้ารูปไข่และรอยยิ้มหวานๆ ถึง ตอนนี้อย่างต้องลองศึกษาเธอให้มากขึ้นกว่าเดิมเสียแล้ว

“ค่ะคุณชิน บัวช่วยคุณแม่เข้าครัวทำงานบ้านมาตั้งแต่เด็กๆ ทำไปบ่อยๆ ก็รู้สึกชอบ พอมีโอกาสก็เลยไปเรียนให้เป็นเรื่องเป็นราว ค่ะ” บัวชูชาอมยิ้มน้อยๆ และท่วงท่าการพูดจาที่ดูอ่อนช้อยเป็น ธรรมชาติของเธอนั้นก็ทำให้คนที่กำลังนั่งเก็บข้อมูลอยู่เผลอตัวจ้องมอง จนตาค้าง ค้างนานเสียจนบัวชูชาต้องหลบตาเหยี่ยวคู่นั้น โดยการ หยุดพุดแล้วตั้งใจกินอาหารต่ออย่างเงียบๆ

“เอ่อ แล้วท่านประธานมีอะไรจะคุยกับพวกผมครับถึงให้จัด ล้นซมีตติง” เตชินเอ่ยถามกฤตญัย

“เรื่องสัญญาจ้างบริหารรีสอร์ทที่กระบี่ รีวิวไปถึงไหนแล้ว” กฤตญัยถาม ก่อนที่บทสนทนาบนโต๊ะจะแปรเปลี่ยนเป็นทางการขึ้น โดยทันที

เมื่อซักถามจนได้คำตอบที่พอใจแล้ว ท่านประธานจึงยกแก้วชาเขียวร้อนขึ้นมาจิบ “ซิน วันนี้บ่ายสองโมงนายเข้าประชุมกับฉันด้วยนะ แล้วให้เลขาฯ นายไปช่วยบันทึกการประชุมด้วย” กฤตณัยสั่งการด้วยไหวพริบที่ดีเยี่ยม

กระนั้นก็ยังได้รับสายตาสงสัยเคลือบแคลงจากบัวบุษชาและเตชินอยู่ดี กฤตณัยจึงจำเป็นต้องหยิบยกเหตุผลเรื่องงานขึ้นมากล่าวอ้างอีกรอบ

“ฉันอยากให้เลขาฯ ของนาย ได้ลองเข้าไปสัมผัสกับงานของบริษัทแบบจริงจัง จะได้จับประเด็นหลักของงานได้ง่ายและไวขึ้น แล้วฉันก็จะให้ตารินทร์ช่วยดูแลและสอนงานให้เธอด้วยอีกทาง”

“ก็ดี ตามนั้น” เตชินตอบรับ

กฤตณัยแอบกระตุกยิ้มที่มุมปากน้อยๆ เมื่อการเจรจาสัมฤทธิ์ผลอย่างง่ายดายและรวดเร็ว

การประชุมผู้บริหารในช่วงบ่ายดำเนินไปอย่างเคร่งเครียด

ทุกฝ่ายหยิบยกปัญหาต่างๆ ขึ้นมาหารือกันอย่างละเอียดด้วยเหตุและผล บัวบุษชาตั้งใจอย่างมากที่จะทำความเข้าใจภาพรวมของธุรกิจต่างๆ ในเครือบริษัทโกคินอภิวัฒน์ รวมถึงขอบข่ายงานที่เตชินต้องรับผิดชอบ เพื่อที่จะนำข้อมูลเหล่านั้นมาสรุปทำรายงาน

การประชุมที่ลากยาวตลอดช่วงบ่ายทำให้บัวบุษชาได้สัมผัสอีกมุมหนึ่งของท่านประธานบริหารหน้าดู และเตชินผู้เป็นเจ้าของของเธอ ท่านประธานบริหารนั้นถึงแม้ว่าจะติดเสียดูหน้านี้ แทบจะไม่เคยเห็นรอยยิ้มเลยก็จริง แต่ก็รับฟังเหตุผลและคำชี้แนะของทีมบริหารท่านอื่น ส่วนเตชินนั้นก็ละมุนละม่อมสุขุมอยู่ในที่ ทั้งนี้ทั้งนั้นการเริ่มต้นงานที่ใหม่กับเจ้านายคนใหม่ของบัวบุษชาในวันแรกถือว่าผ่านพ้นไปได้อย่างสวยงาม

4

เช้าวันที่เตชินต้องไปเป็นวิทยากรพิเศษที่มหาวิทยาลัย บัวบุชาตื่นตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อเตรียมอาหารว่างไว้สำหรับผู้เป็นนาย และเช้านี้เธอเลือกที่จะทำอาหารว่างที่กินง่าย นั่นก็คือขนมจีบนก สูตรโบราณ วันนี้เธอเลือกทำขนมจีบไส้กุ้ง เนื่องจากเธอสังเกตเห็นว่า เมื่อวันที่เตชินพาเธอไปเลี้ยงต้อนรับนั้น เขาสั่งเมนูกุ้งมาเยอะกว่า เมนูอื่น จึงคาดเดาไว้ก่อนว่าเจ้านายของเธอนั้นน่าจะชื่นชอบการรับประทานกุ้งเป็นพิเศษ

เธอเริ่มจากการผัดไส้ เมื่อเสร็จแล้วนำแป้งมานวดจนเนื้อแป้งไม่ติดมือ จากนั้นนำแป้งมาปั้นใส่ไส้ และใช้แหนบทองเหลืองจับจีบอย่างสวยงาม พอได้ปริมาณพอสมควรแล้วจึงนำไปนึ่ง ระหว่างที่รอขนมหนึ่งอยู่นั้นบัวบุชาก็ทำน้ำผลไม้รวมคั้นสดไปด้วยสามขวด สำหรับเตชิน น้ำเตช คนขั้บรดของเตชิน และสำหรับตัวเธอเอง เมื่อตระเตรียมทุกอย่างเรียบร้อยแล้วจึงขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัว และขั้บรดออกจากบ้าน มุ่งหน้าไปยังสถานที่จัดงานทันที

“สวัสดีค่ะ ดิฉันบัวบุชา ผู้ช่วยคุณเตชินค่ะ ดิฉันอยากจะขอเชิญระบบพิธีชนเทศน์ที่คุณเตชินจะบรรยายหน่อยค่ะ ไม่ทราบว่

ต้องไปติดต่อดตรงไหนคะ” บัวบุษบาแนะนำตัวกับเจ้าหน้าที่หน้างาน เพื่อแจ้งความจำนงขอทดสอบระบบก่อนที่งานจะเริ่ม

เมื่อเห็นรายละเอียดต่างๆ เรียบร้อยแล้ว บัวบุษบาจึงต่อสายถึง เดช คนขับรถของเตชิน เพื่อสอบถามว่าผู้เป็นนายเดินทางมาถึงไหน แล้ว เมื่อได้คำตอบว่าอีกไม่เกินสิบนาทีจะถึงที่งาน เธอจึงเดินออกไป รอรับเจ้านายที่หน้าตึก พอเดินออกมาถึงก็เป็นจังหวะเดียวกับที่รถของ เตชินจอดเทียบบันไดทางขึ้นพอดี

“สวัสดิ์คะคุณเตชิน” บัวบุษบายกมือไหว้ทักทายผู้เป็นนาย

“สวัสดิ์ครับไบบัว มาแต่เช้าเลยนะครับ ผมว่าผมเผื่อเวลาแล้ว นะ ยังมาถึงที่หลังคุณอีก”

“โอ้ นายคะ หากบัวมาถึงที่หลังมีหวังบัวคงได้ตักงานแน่เลย ค่ะ” บัวบุษบาเอ่ยยิ้มๆ

ในขณะที่เจ้านายกับเลขานุการกำลังทักทายกันอยู่นั้น รถยุโรป คันหรูอีกสองคันซึ่งแสนจะคึกคักเตชินก็มาจอดเทียบบันไดทางขึ้น เตชินมองคนที่เพิ่งเปิดประตูรถลงมาด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยคำถาม ว่า ‘มาทำไม’

“มอร์นิงครับท่านประธาน ไม่ทราบว่าคุณอะไรชอบท่านประธาน มาถึงที่นี่ได้ครับ” เรื่องการยิงคำถามยียวนกวนอารมณ์แบบนี้คงไม่มีใครทำได้ดีเท่าทนายหน้าหล่อคนนี้อีกแล้ว

“ฉันก็มาเป็นวิทยากรพิเศษไง ท่านทนายเตชิน” กฤตณัยตอบ พลางยักคิ้วให้อย่างอารมณ์ดี

“ก็ไหนแกบอกว่าจะติดประชุมกับพาร์ตเนอร์สำคัญเลยมางานนี้ ไม่ได้ แล้วให้ฉันเคลียร์คิวมาแทนไงวะ”

“ก็ตอนนั้นมันไม่ว่างจริงๆ เพื่อน แต่ตอนนี้ว่างแล้ว เอาน่า แก ก็บรรยายในส่วนของแกไป ส่วนฉันก็จะพูดในส่วนของการบริหารงาน แบบนักธุรกิจรุ่นใหม่ที่ประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุน้อย” กฤตณัย

ยังคงตอบคำถามอย่างอารมณ์ดี

“แกเนี่ยนะอายุน้อย อย่างฉันกับแกเนี่ยเรียกว่าแก่แล้วว๊วย”
เตชินกระแทกลมหายใจฮึดฮัดตอบ

“ใครแก่ ฉันคนหนึ่งละที่ไม่ยอมแก่ เอาเถอะนำ มาบรรยายเป็น
วิทยาทาน สร้างแรงบันดาลใจให้เยาวชนรุ่นใหม่ ทำอารมณ์ให้สดชื่น
สบายๆ ผ่อนคลายสิวะเพื่อน” กฤตน้อยตบไหล่เตชินอย่างอารมณ์ดี

“เออ งั้นก็เข้าไปข้างในกันเถอะ ยังพอมีเวลาไปนั่งพัก” ว่าแล้ว
สองผู้บริหารจึงพากันเดินเข้าไปในห้องรับรอง

เจ้าหน้าที่ของทางมหาวิทยาลัยนำอาหารว่างที่เตรียมไว้ ซึ่ง
ได้แก่ แซนวิชและกาแฟมาเสิร์ฟ บัณฑิตเห็นดังนั้นจึงเดินไปหยิบ
กล่องขนมจีบและน้ำผลไม้รวมของเธอและเตชินออกมา และเธอ
ก็คงต้องเสียสละส่วนที่เป็นของเธอให้ท่านประธานแทน จากนั้นจึง
นำถาดมาใส่ของแล้วค่อยๆ เดินเข้าไปนั่งลงด้านหน้าโต๊ะรับรอง

“พอดีบัวทำขนมจีบกุสตูโรราและน้ำผลไม้รวมเตรียมไว้
เผื่อคุณๆ จะทานรองท้องก่อนขึ้นบรรยาย กล่องนี้ของท่านประธานคะ
ส่วนกล่องนี้ของคุณเตชิน”

บัณฑิตวางกล่องใส่ขนมจีบที่เธอบรรจุจัดตกแต่งมาอย่าง
งดงามลงตรงหน้าชายหนุ่มทั้งสองคนอย่างเบามือ กิริยาที่อ่อนช้อย
เหล่านี้อยู่ในสายตาของกฤตน้อยตลอดเวลา ชายหนุ่มลอบมองหญิงสาว
ด้วยความชื่นชมอยู่ในใจ

“ขอบคุณครับ” สองหนุ่มเพื่อนที่เอ่ยขอบคุณพร้อมกัน

บัณฑิตยิ้มรับแล้วจึงค่อยๆ ถอยออกมาเพื่อให้เจ้าหน้าที่ทั้งสอง
ได้มีพื้นที่ส่วนตัว

“เฮ้ย อร่อยวะ” เตชินพูดกับตัวเองพลางมองหน้าเพื่อนรักทันที
ที่ส่งขนมจีบชิ้นแรกเข้าปาก

ส่วนกฤตน้อยนั้นค่อยๆ บรรจุหยิบขนมจีบด้วยมือ ยกนกตัวน้อย

ขึ้นมามองพร้อม กับสูดดมกลิ่นหอมของขนมอย่างช้าๆ คล้ายกับว่า กลัวขนมจีบนกนั้นจะบวมสลาย แล้วจึงค่อยๆ ส่งเข้าปาก ‘อร่อยมาก’ นั่นคือสิ่งที่เขาสัมผัสและอยากตะโกนบอกกับทุกคน แต่ในความเป็นจริงนั้นเขาทำได้แค่เพียงมองตามหลังบัวบุษชาติที่กำลังเดินออกจากห้องรับรองไปเท่านั้น

“เออซิน ฉันขอเบอร์เลขาฯ นายไว้หน่อยสิ เมื่อเวลาที่ติดต่อนาย ไม่ได้หรือนายติดธุระสำคัญอยู่ ฉันจะได้ฝากเรื่องไว้กับเธอ”

“ตอนนี่ยังไม่ได้ทำนามบัตรให้ไปบัวเลย เพราะรอเบอร์โทรศัพท์ของออฟฟิศอยู่ ฝ่ายธุรการกำลังทำเรื่อง น่าจะได้สัปดาห์หน้า ฉันเลยมีแต่เบอร์ส่วนตัวเธออะ เออ...หรือว่าจะใส่เบอร์ส่วนตัวเธอลงในนามบัตรเลยดี เพราะยังไงเธอก็ต้องดูแลคอนเนกชันต่างๆ ให้ฉันอยู่แล้ว” เติชินกำลังคิดตามคำพูดของตนเอง

“ไม่ได้!” กฤตณัยเอ่ยเสียงห้วนจนเติชินต้องเลิกคิ้วขึ้นมอง

“แกไม่ควรใส่เบอร์ส่วนตัวของเธอในนามบัตร เดี่ยวฉันจะให้เดชาจัดการเรื่องเบอร์ออฟฟิศและโทรศัพท์ให้เรียบร้อยภายในวันนี้ ไม่ต้องรอฝ่ายธุรการแล้ว และที่สำคัญแกก็ห้ามเอาเบอร์ส่วนตัวของเธอให้ใคร” ท่านประธานกระแทกลมหายใจเพื่อปรับอารมณ์

“ถึงเธอจะเป็นเลขาฯ ของแกก็จริง แต่แกก็ต้องเคารพความเป็นส่วนตัวของตัวเอง” ชายหนุ่มยังคงพูดต่อด้วยน้ำเสียงจริงจัง ส่วนเติชินนั้นก็ได้แต่โคลงศีรษะไปมาเป็นเชิงบอกว่า ‘จะบ่นอะไรอีกก็เชิญ’

“แต่ตอนนี้แกเอาเบอร์ส่วนตัวของเธอให้ฉันก่อนก็แล้วกัน”

เติชินหรีตามองตาแกขี้นด้วยสายตาทะลุทะลวง

“ฉันแค่จะเก็บไว้เผื่อมีธุระด่วนแล้วติดต่อเบอร์ออฟฟิศไม่ได้ ฉันจะได้มีเบอร์สำรองเท่านั้นเอง และฉันก็มีสิทธิ์ที่จะมีเบอร์พนักงานในบริษัททุกคน”

กฤตณัยจัดไปอีกหนึ่งชุดเบาๆ เบามากสำหรับวันนี้ หากไม่นับ

รวมการขอเลื่อนนัดพาร์ตเนอร์สำคัญของบริษัทเพื่อมาเป็นวิทยากรพิเศษที่นี้ ทั้งยังสั่งซื้อโทรศัพท์โดยไม่ต้องผ่านระบบบริษัท และเหตุผลของการขอเบอร์ส่วนตัวของเลขานุการเพื่อนสนิทที่สุดแสนจะคลาสสิก

เตชินยกมือขึ้นคลึงขมับ “บ่นจบแล้วหรือ”

“อืม” กฤตณัยพยักหน้าพลางเปิดขวดน้ำผลไม้รวมขึ้นมาดื่มแก้คอแห้ง

เตชินถอนหายใจก่อนจะหยิบปากกาขึ้นมาเขียนอะไรบางอย่างในกระดาษแล้วยื่นออกไปวางบนโต๊ะ “เอา นี่จดให้แล้วเบอร์เลขาฯ ฉัน จะเอาบ้านเลขที่กับทะเบียนรถเธอด้วยเลยไหมครับท่านประธาน”

“ได้ก็ดี” กฤตณัยตอบแบบลึ้มตัว และรีบแก้ตัวทันทีที่เตชินส่งสายตาเจ้าเล่ห์กลับมา

“บ้า ฉันพูดเล่น จะเอามาทำไมล่ะ” ว่าพลางหยิบกระดาษที่เตชินเขียนขึ้นมาพับใส่กระเป๋าสูทเอาไว้อย่างดี

“แต่ถ้าได้จริงก็เอาไปไหม” เตชินหยิ่งเชิง

เมื่อรู้ตัวว่ากำลังถูกจับผิด กฤตณัยจึงหันไปหยิบขนมจีบบกขึ้นมาใส่ปากซ้าๆ พลางหลับตาลงเพื่อซืมซับความอímเอมจากรสมือของเธอ และเป็นการปิดฉากบทสนทนาไปโดยปริยาย

งานสัมมนาเป็นไปโดยราบรื่น นักศึกษามหาวิทยาลัย ขึ้นนำจากหลากหลายประเทศในภาคพื้นเอเชียแปซิฟิกให้ความสนใจซักถามข้อสงสัยต่างๆ จากทั้งกฤตณัยและเตชิน หลังจากการบรรยายจบลงนักศึกษาสาว ๆ ก็เข้ามาขอถ่ายรูปร่วมกับสองหนุ่มอย่างสนุกสนาน บัวงามชมองภาพนั้นอย่างภาคภูมิใจที่มีคนชื่นชมเจ้านายทั้งสองคนของเธออย่างล้นหลาม

เตชินเป็นคนถือกล้องถ่ายรูปเซลฟี่กับน้องๆ นักศึกษาอย่างเป็นกันเอง ส่วนกฤตณัยตอนแรกก็ทำเช่นเดียวกับเตชิน แต่พอเห็นว่า

บัวชูขามองอยู่ที่ชะงักทันที

กฤตนิยลัดแขนที่ถือสมาร์ทโฟนของน้องนักศึกษาลงก่อนจะขอปลีกตัวออกมา แสร้งเดินรับโทรศัพท์ที่ไม่มีสายเรียกเข้าแม้แต่สายเดียว และเดินเลี้ยวไปหาพนากับเดชาทันที

ฝ่ายเตชินเมื่อเห็นว่ากฤตนิยเดินออกไปแล้วจึงถือโอกาสขอตัวจากน้องๆ นักศึกษาเดินตามหลังไปติดๆ

“อีกสองชั่วโมงกว่าจะถึงเวลากาลาดินเนอร์ เชิญคุณกฤตนิย คุณเตชิน และคณะพักผ่อนที่ห้องรับรองก่อนนะคะ” ทีมงานของทางมหาวิทยาลัยเอ่ยพร้อมทั้งผายมือเชิญทุกคนไปพักผ่อนที่ห้องรับรอง

“บัวบัว คุณไปเปลี่ยนชุดเตรียมตัวสำหรับงานเลี้ยงได้เลยนะ ไม่ต้องห่วงพวกผม ทางนี้มีพนากับเดชาดูแลอยู่แล้วสบายใจได้ พวกผมเป็นผู้ชาย แค่เปลี่ยนสูทก็เสร็จแล้ว งานนี้แต่งให้สวยสะพรั่งไปเลยนะ ผมอยากอวดให้โลกได้รับรู้ว่าเลขาฯ ของผมสวยมาก” เตชินกล่าวอย่างอารมณ์ดี

“งั้นบัวบัวขอตัวก่อนนะคะ” หญิงสาวเอ่ยก่อนจะค้อมตัวเดินผ่านผู้เป็นนายออกไป

งานเลี้ยงขอบคุณคณาจารย์มหาวิทยาลัยชั้นนำจากหลากหลายประเทศจัดขึ้นในบริเวณอาคารอเนกประสงค์ที่ถูกเนรมิตประดับประดา ตกแต่งด้วยมวลต้นไม้ดอกไม้้อย่างสวยงาม

กฤตนิย เตชิน พนา และเดชาเตรียมตัวพร้อมแล้ว และนั่งรอหญิงสาวหนึ่งเดียวอยู่ในห้องรับรองดั้งเดิม

กฤตนิยชะเง้อคอมองประตูห้องรับรองตลอดเวลา จนเตชิน พนา และเดชาแอบลอบสบตากันเพราะความผิดปกตินั้น

“แกมองอะไรใหญ่” เตชินถาม

“มองอะไร ฉันเช็กเมลอยู่” คนถูกจับผิดหยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมา

หมายจะเส็กงานตามที่พูดออกไป วินาทีเดียวกันนั้นประตูห้องรับรอง ก็ถูกเปิดออก สีนุ่มที่อยู่ในห้องเงยหน้าขึ้นมองยังจุดเดียวกันอย่าง พร้อมเพรียง

บัวบุชาในชุดราตรียาวสีครีมเปิดโชว์ไหล่บวกลเนียงเดินเข้ามา ในห้องรับรอง ผมที่ถักเปียแล้วเกล้าขึ้นรับกับใบหน้ารูปไข่ของเธอยิ่งนัก ชุดราตรีที่เข้ารูปนั้นเผยให้เห็นสัดส่วนทรงนาฬิกาทรายของเธออย่าง ชัดเจน กอปรกับท่วงท่าการเดินและการวางตัวทำให้เธอดูดีและเซ็กซี่ มาก มากเสียจนใครบางคนหายใจติดขัด

“โอ้โฮ สวยมากๆ เลยบัว” เตชินร้องทัก “ขอวงเลขาฯ ส่วนตัวออกงานสักวันก็แล้วกัน เชื่อได้เลยว่าผู้ชายทั้งงานต้องอิจฉา ผม”

เตชินมองเลขานุการสาวด้วยความชื่นชม ด้วยตัวเขาเองก็ถูก ชะตากับบัวบุชาตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้เจอ เอ็นดูเธอเหมือนน้องสาวคนหนึ่ง ถึงแม้ว่าอาจจะเพ็งรั้งักกัน แต่ด้วยความที่บัวบุชาเป็นคนที่เปิดเผย จริงใจ และชัดเจน จึงทำให้เตชินไว้เนื้อเชื่อใจเลขานุการคนนี้มาก ที่เดียว

ในขณะที่เตชินกำลังชื่นชมบัวบุชาอยู่นั้น จอมวางแผนก็หยิบ สมาร์ทโฟนขึ้นมาต่อสายหาใครบางคนอย่างรวดเร็ว

“ครับพี่ใหญ่” ปลายสายรีบกดปุ่มรับทันทีที่เห็นว่าใครโทร. มา

“รอง นายช่วยโทร. หาเตชินตอนนี้เลยนะ คุณอะไรก็ได้ นานๆ หน่อย เออ คุณเรื่องห่างใหม่ก็ได้ ตอนนี้อยู่ไหน” ต้นสายสั่งการด้วยความกระชับ ฉับไว และเน้นย้ำ โดยไม่เปิดโอกาสให้ปลายสายได้ ชักถามหรือตอบรับก็กดวางสายทันทีที่จบประโยค ปล่อยให้น้องชาย คนรองมองดูหน้าจอโทรศัพท์ด้วยความงุนงง กระนั้นก็ยินยอมทำตาม ทันทิโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ

ทางฝั่งเตชินก็กำลังยกแขนขึ้นตั้งฉาก เพื่อที่จะให้บัวบุชาคล้อง

เข้าไปในงาน แต่พลันเสียงริงโทนจากสมาร์ตโฟนก็ดังขึ้น ชายหนุ่ม
จำต้องลดแขนที่ตั้งฉากลง แล้วล้วงสมาร์ตโฟนออกมาจากกระเป๋า
กางเกง

“ขอบคุณรอง สะดวกครับ ว่ามาเลย” เตชินเดินเสียงออกไป
คุยโทรศัพท์สายสำคัญนอกห้องรับรอง

“พนาบอกเตชินตามเข้าไปในงานก็แล้วกันนะ ถึงเวลาเข้างาน
แล้ว ขึ้นไปซักกันหมดจะดูไม่ดี”

กฤตนิยแอบกระตุกยิ้มที่มุมปากแค่เพียงเศษเสี้ยววินาที ก่อน
จะปรับสีหน้าให้เป็นปกติ แล้วยกแขนขึ้นตั้งฉากเพื่อให้บัวบุชาคล่อง
เดินเข้าไปในงาน หญิงสาวชะงักเล็กน้อยเพราะสิ่งที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน

“เอ่อ...” บัวบุชาเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของลำแขนแกร่ง ซึ่งสิ่งที่ได้
รับตอบการมองนั้นคือสายตาคู่ตื้น คล้ายกับกำลังต่อว่าเธออยู่กลางๆ
ที่ชักช้า

หญิงสาวจำต้องสอดดวงแขนของตนเองกับลำแขนนั้น แล้ว
ก้าวเดินออกไปร่วมงานพร้อมกันแต่โดยดี

กฤตนิยอมยิ้ม ลอบมองคนข้างกายตลอดเวลา ในขณะที่
หญิงสาวเอาแต่ก้มหน้า ตั้งหน้าตั้งตาเดินตามด้วยความหวาดระแวง

“ไม่ต้องเกร็งขนาดนั้น ปล่อยให้ตัวตามสบาย เดินมองทางด้าน
หน้าบ้างสิครับ เดียวก็ได้สะดุดล้มกันพอดี” กฤตนิยกระซู่ พยายาม
ชวนคุยเพื่อให้เธอผ่อนคลายมากยิ่งขึ้น เพราะคงไม่ดีแน่หากเธอจะเดิน
ตัวแข็งไปตลอดทางแบบนี้

“ขอโทษค่ะ บัวไม่ได้ตั้งใจ” บัวบุชากล่าว

“ขอโทษทำไม ผมยังไม่ได้ว่าอะไรคุณเลย”

“อ้อ...ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้าน้อยๆ

“แต่ถ้าผมมีอะไรจะว่าคุณจริงๆ ตอนนี่ก็คงจะมีแค่เรื่องเดียว
เท่านั้น” คนชี้แก้มหันหลังตามองคนที่เบิกตาโตอยู่ข้างกาย

“คุณอยากรู้หรือเปล่าล่ะ”

บัวบูชาพยักหน้าเบาๆ พลังอ่อนลมหายใจออกช้าๆ “คะ”

คนหน้าหนึ่งโน้มใบหน้าลงเล็กน้อยเพื่อปรับเสียงให้เบาลงกว่าปกติ “ความจริงจะเรียกว่าว่าก็คงไม่เชิง จะเรียกว่าซมก็คงไม่ใช่” บัวบูชาลอบกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก พยายามตั้งสติรับฟังสิ่งที่เจ้าของบริษัทกำลังจะตบเธอ

“คืนนี้คุณสวยมาก”

“คะ?” หญิงสาวเผลอร้องออกมา

“แต่สำหรับผม ชุดนี้มันดูวาบหวิวไปหน่อย”

หัวใจที่เกือบจะพองโตของหญิงสาวพบบลทันทันตา ‘ใจร้าย’ บัวบูชาเผลอต่อว่าเจ้าของบริษัทในใจ ชุดที่เธอใส่ไม่ได้วาบหวิวเสียหน่อย ออกจะมิดชิดด้วยซ้ำ เปิดแค่ไหล่เท่านั้นเอง

หลังจากประโยคอันร้ายกาจของท่านประธานจบลง ก็ไม่มีบทสนทนาใดระหว่างคนทั้งสองอีก บัวบูชาพยายามทำตัวให้เป็นปกติ และหนึ่งที่สุดเท่าที่จะทำได้ กฤตนิยมยิ้มกับอาการสงบนิ่งของคนข้างๆ ทั้งที่รู้ทั้งรู้ว่าเธอคงไม่พอใจที่ถูกวิจารณ์ แต่เขาก็เลือกที่จะพูดกับเธอตรงๆ เพราะต่อไปเธอคงต้องไปออกงานแบบนี้กับเตชินบ่อยๆ ขึ้นเปลี่ยให้แต่งตัวสวยโดดเด่นแบบนี้ตลอด คนชี้หวงอย่างเขาคงได้ตบะแตกสักวัน

“สงสัยพวกนายจะมีนายหญิงเร็ว ๆ นี้แล้วนะ คูสิ มองตามตาละห้อย” เตชินที่เพ็งวางสายจากคุณรองเอยกับพนาและเดชา เพราะไม่ว่าบัวบูชาจะเดินไปทางไหนหรือหยุดพักทายใคร ท่านประธานก็ชะเง้อมองตามไม่ให้คลาดสายตา

“พวกผมก็คิดแบบนี้เหมือนกันครับ” พนาและเดชามองตามสายตาผู้เป็นนาย ก่อนที่จะหันกลับมาตอบเตชิน

...

“ดีกมากแล้ว บัวขอตัวกลับไปก่อนนะคะ สวัสดิ์ดีค่ะท่านประธาน คุณชิน คุณพนา คุณเดชา” บัวผู้ชายกมื่อไหว้ลาแล้วเดินไปขึ้นรถที่จอดอยู่มุมตึก

“งั้นพวกเราก็แยกย้าย ฝันดีเพื่อน” เติชินยกมือโบกลากถยนต์แล้วจึงเดินไปขึ้นรถที่เดชาจอดรออยู่แล้ว

“อืม เจอกันพรุ่งนี้” กถยนต์ตอบก่อนที่จะเดินลื่นไปขึ้นรถอย่างรวดเร็ว

“พนา ตามบัวผู้ชายไป ตามไปห่างๆ อย่าให้เธอรู้ตัว”

พนาพยักหน้ารับคำสั่ง แล้วจึงส่งสัญญาณบอกรถบอดีการ์ดอีกคันให้ออกรถตามไป กถยนต์และเหล่าผู้ติดตามขับรถตามบัวผู้ชายมาจนเธอเลี้ยวเข้าหมู่บ้านอย่างปลอดภัย จากนั้นรถยุโรปคันหรูจึงวนกลับบ้านโกคินอภิวัดมนที่ตั้งอยู่อีกทาง

5

“สวัสดิ์คะพีดา” บัวบุชาเอ่ยทักทายดารินทร์ เลขานุการ
หน้าห้องของกฤตัญญ์

“อ้าว น้องบัวมาพอดีเลย ขอขอบคุณมากๆ เลยนะจ๊ะที่ช่วยเป็น
ธุระเรื่องเอกสารประกอบการประชุมวันนี้ รายละเอียดแน่นมาก”
ดารินทร์ เลขานุการสาวใหญ่เอ่ยกับเลขานุการรุ่นน้อง

“ยินดีคะพีดา มีอะไรที่บัวพอจะช่วยได้ พีดาบอกได้เลยนะคะ”

“จ้ะเข้าไปตรวจความเรียบร้อยของห้องประชุมกันดีกว่า”
ดารินทร์เดินนำบัวบุชาเข้าไปในห้องประชุมใหญ่สำหรับการประชุม
ผู้ถือหุ้นในช่วงบ่ายนี้

เมื่อใกล้เวลาเริ่มประชุม สองเลขานุการสาวจึงเดินออกมารอ
ต้อนรับคณะผู้ถือหุ้นที่เริ่มทยอยเข้าห้องประชุม

“มากันแล้ว” ดารินทร์เอ่ยพลางพยักพยให้บัวบุชามองตาม
ทางขวามือของห้องประชุมมีกลุ่มคนคณะใหญ่กำลังเดินเข้ามา
โดยมีกองทัพออดีการ์ดเดินล้อมหน้าล้อมหลัง จนแทบจะมองไม่เห็น
คณะที่เดินอยู่ในวงล้อม เจ้าตัวก็องภพจูงมือคุณน้ำเพชรเดินนำหน้า
โดยมีกฤตัญญ์ กฤตภาส กฤตกร กฤตพจน์เดินเรียงแถวหน้ากระดาน
ตามมา ปิดท้ายด้วยเตชินและผู้ติดตามของสี่เสื่อ

ดารินทร์และบัวบุษบาประนมมือไหว้ต้อนรับคณะอย่างนอบน้อม
“สวัสดิ์ค่ะท่านเจ้าสัว คุณน้ำเพชร คุณใหญ่ คุณรอง คุณกลาง
คุณเล็ก คุณชิน” ดารินทร์กล่าว

“สวัสดิ์คุณดา ไม่ได้เจอกันตั้งนานยังสวยเหมือนเดิมเลยนะ”
เจ้าสัวก้องภพเอ่ยทักทายดารินทร์ แล้วผายมือไปทางบัวบุษบา “แม่หนู
คนนี้นั่นไม่คุ้นหน้าเลย มาใหม่หรือคุณดา”

“บัวบุษบาคือเลขาฯ ส่วนตัวผมเองครับ เพิ่งมาเริ่มงานใหม่”
คนที่รับหน้าที่ตอบคำถามเจ้าสัวก้องภพก็คือเตชิน เจ้านายสายตรง
ของบัวบุษบานั่นเอง

“สวัสดิ์ค่ะคุณท่าน” บัวบุษบาประนมมือพร้อมกับย่อตัวไหว้
อย่างนอบน้อม สองผู้อาวุโสรับไหว้พนักงานใหม่ด้วยรอยยิ้ม

“โหพี่ชิน มีเลขาฯ สวยน่ารักขนาดนี้ไม่บอกผมบ้างเลย สงสัย
จะต้องเข้ามาคุยงานกับพี่ชินบ่อยๆ เสียแล้ว ออๆ ก็อยากปรึกษา
ข้อกฎหมายขึ้นมากะทันหัน ผม กฤตพจน์ครับ ยินดีที่ได้รู้จักครับ
คุณบัวบุษบา” คุณเล็กส่งสายตากุ่มกริมพลงย่นมือออกไปด้านหน้า
หมายจะทักทายตามธรรมเนียมสากล

“สวัสดิ์ค่ะคุณกฤตพจน์” แต่หญิงสาวกลับเลือกที่จะประนมมือ
ไหว้อย่างเช่นเคย

และนั่นก็ทำให้คุณน้ำเพชรแอบชื่นชมเธออยู่ในใจ เพราะโดย
ปกติท่านมักเจอแต่ผู้หญิงที่วิ่งเข้าหาบุตรชายของท่านทั้งสี่คน แต่
เด็กคนนี้ไม่มีแววจะสนใจบุตรชายคนเล็กที่พยายามจะเสนอตัวให้
เลยแม้แต่หน่อย

“ไบบัวครับ นี่คือเจ้าสัวก้องภพและคุณน้ำเพชร ผู้ก่อตั้ง
โกคินอภิวัดมน” เตชินแนะนำหญิงสาวให้รู้จักกับผู้อาวุโสทั้งสอง

“ส่วนนี่คือคุณกฤตภาสหรือคุณรอง น้องชายคนรองของท่าน
ประธาน ส่วนคนนี่คุณกฤตกรหรือคุณหมอกกลาง น้องชายฝาแฝด

คนโต และสุดท้ายคงรู้จักแล้วนะครับ เพราะรีบแนะนำตัวเองเสร็จสรรพ คุณกฤตพจน์หรือเรียกว่าคุณเล็กก็ได้”

หญิงสาวประนมมือไหว้อีกครั้งด้วยกิริยาที่อ่อนช้อยเช่นเดิม

“งั้นเราเข้าห้องประชุมกันเลยนะครับ ทุกคนพร้อมแล้ว” กฤตพยอมนยิ้มเพราะความน่ารักของหญิงสาวตรงหน้า ก่อนที่จะเชิญทุกคนเข้าห้องประชุม

การประชุมผู้ถือหุ้นใช้เวลาตลอดช่วงบ่ายของวัน เพื่อรายงานผลประกอบการและแผนการดำเนินงานไตรมาสถัดไป โดยตลอดช่วงเวลาในการประชุมนั้น กฤตพยอแอบลอบมองโต๊ะที่ตั้งอยู่ข้างห้องตลอดเวลา จนคุณรองและคุณกลางอดที่จะมองตามไม่ได้

“ซึกจะยังงั้แล้วนะครับ” คุณหมอกกลางโน้มตัวกระซิบกับพี่ชายคนรอง

“จะว่าแอบมองคุณดาก็คงไม่ใช่” คุณรองกระซิบตอบ เพราะจุดที่สายตาของพี่ชายคนโตให้ความสนใจนั้นมีเพียงสองคนเท่านั้นที่นั่งอยู่ คนแรกคือดารินทร์ และคนที่สองคือบัวบูชา

คุณรองและคุณกลางพยักพยเปิดไปทางเตชิน และเมื่อเตชินมองตามการส่งสัญญาณของสองเสือก็พยักหน้าตอบซ้ำๆ คุณรองและคุณกลางหันกลับไปมองพี่ชายคนโตอีกรอบ และคำตอบที่ได้รับก็ยังคงเดิม แววดตาอ่อนโยนยังคงทอดมองไปยังจุดเดิมจุดเดียวไม่ไหวติง

เสือหมายเลขสองและหมายเลขสามยิ้มกริ่มพร้อมกันยักคิ้วให้กัน ส่วนเสือหมายเลขสี่นั้นโดนคุณน้ำเพชรนั่งคุมขนาบข้าง จนไม่อาจละสายตาไปจับสังเกตุใครได้เลย จึงได้แต่ตั้งใจนั่งฟังและอ่านเอกสารประกอบการประชุมอย่างเคร่งเครียด

หลังจากการประชุมผู้ถือหุ้นแล้วเสร็จลง ก็ถึงช่วงเวลาของอาหารมื้อค่ำที่ทางคณะผู้บริหารจัดไว้รับรองผู้ถือหุ้นทั้งหมด แน่แน่นอนว่าบัวบูชาและดารินทร์ได้รับเชิญให้ร่วมงานในคืนนี้ด้วย งานนี้จัด

เป็นแบบชิตดาวนัดินเนอร์ นั่งโต๊ะละเจ็ดคน เจ้าสัวก์องภพและคุณ
น้ำเพชรร่วมโต๊ะกับผู้ถือหุ้่นรายใหญ่ ส่วนคุณใหญ่ คุณรอง คุณกลาง
คุณเล็ก เตชิน บัวบุชา และดารินทร์นั่งโต๊ะเดียวกัน

บทสนทนาในโต๊ะเต็มไปด้ว้การหาหรือ แลกเปลี่ยนทัศนคติ
ในแต่ละสายธุรกิจที่ตนรับผิดชอบ พี่น้องบ้านนี้มีอะไรมักจะหาหรือกัน
ก่อนเสมอ ถึงแม้ว่าบางครั้งความคิดเห็นจะต่างกันไปบ้าง แต่
คำตัดสินของคุณใหญ่ถือว่าเป็นคำขาดที่ทุกคนยอมรับและพร้อมที่จะ
ทำตาม

ในขณะที่หนุ่มๆ กำลังหาหรือข้อธุรกิจกันอยู่นั้น ดารินทร์ก็หยิบ
สมาร์ตโฟนออกมาถ่ายรูปภาพและขอเซลที่กับบัวบุชาอย่างเงียบๆ
แต่ถึงจะแอบทำแบบเงียบแค้ไหน คนที่จับจ้องใบหน้างามตลอดเวลา
ก็ยอมเห็น

กฤตณั้แอบถ่ายภาพบัวบุชาตอนที่เธอกำลังยิ้มไว้ในสมาร์ต-
โฟนส่วนตัว โดยใช้วิธีง่ายๆ คือแก้ง้หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาแล้วแส้ง
เช็กอีเมลตอบงานหน้าหนึ่งๆ ก็เท่านั้น แค้นี้ก็ไม่มีใครจับพิรุ้ได้แล้ว
แต่หารู้ไม่ว่าเหนือเสื่อใหญ่จอมวางแผนก็ยังมีเสื่อรอง เสื่อกลาง และ
ทนายหน้าหล่อที่แอบจับตามองอาการของกฤตณั้ตลอดเวลา

“น้องบัวคะ พี่ดาจะอัปเดตรูปลงในโซเชียล อยากจะแท็กน้องบัว
ด้วย แต่ลืมไปว่าเรายังไม่ได้เป็นเพื่อนออนไลน์กันเลย พี่ดาขอแอด
หน่อยคะ”

“ได้คะพี่ดา พิมพ์หาชื่อบัวเป็นภาษาอังกฤษนะคะ เดียวบัว
กดให้คะ”

“โอเค รับแอดพี่ด้วยนะคะ”

“รับแล้วคะ” บัวบุชาหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาเปิดโปรแกรมยอดฮิต
และกดยืนยันการเป็นเพื่อนกับดารินทร์พร้อมกับส่งรอยยิ้มหวานไปให้

“ผมขอแอดด้วยสิครับคุณดา คุณไปบัว” คุณเล็กหยิบสมาร์ต-

โฟนขึ้นมาเพื่อขอแอดเป็นเพื่อนกับสองสาว

“ที่นี่เราก็คือเป็นเพื่อนกันแล้วนะครับ โอ้โฮ เพื่อนเยอะเหมือนกันนะครับเนี่ยสองสาว” คุณเล็กร้องเสียงดังเมื่อเปิดเข้าไปดูโพรไฟล์ของทั้งสอง

เสียงร้องและบทสนทนาของน้องชายคนเล็กเรียกความสนใจจากใครบางคนที่ไม่เคยสนใจโลกโซเชียลเน็ตเวิร์กมาก่อนในชีวิต กฤตณัยพยายามชะงัดคอยาวด้วยความอยากรู้อยากเห็น จนคุณรองคุณกลาง และเตชินต้องแอบหันหน้าออกนอกวงสนทนา เพื่อเก็บเสียงหัวเราะเอาไว้ไม่ให้คนฟอร์มจืดระแคะระคาย ณ จุดนี้ทั้งสามอยากจะตะโกนดังๆ ว่า ‘ความลับไม่มีในโลก เสียใหญ่อาจจะปิดใครในโลกนี้ก็ได้ แต่ปิดคนใกล้ตัวไม่ได้’

“ส่วนมากก็เพื่อนตอนเรียนกับเพื่อนที่ทำงานค่ะ หลายๆ ที่เลย มีเยอะ ปกติบัวจะไม่รับแอดคนที่ไม่รู้จักนะคะ บัวจะดูก่อนว่ามีเพื่อนร่วมกันไหม ถ้าหากมีค่อยรับเป็นเพื่อนค่ะ” บัวヌชาตอบ

“คุณแม่จะไปห้องน้ำ” คุณหมอกกลางเอ่ย ตามองไปยังโต๊ะที่บิดาและมารดานั่งอยู่ เดิมทีชายหนุ่มกำลังจะลุกขึ้นไปประคองมารดา แต่คิดอะไรบางอย่างออก ดังนั้นจึงแกลังนั่งอยู่เช่นเดิม

“บัวไปดูคุณท่านก่อนนะคะ” บัวヌชาองตาม ก่อนที่จะขอตัวเดินเข้าไปหาผู้อาวุโสโต๊ะหน้า

“ดิฉันช่วยนะคะคุณท่าน” บัวヌชาเอ่ยกับคุณน้ำเพชร

“ขอบใจมากจ้ะ คนแก่ก็แบบนี้ เดินเหินลำบาก” คุณน้ำเพชรอมยิ้ม แล้วจึงเอื้อมมือจับแขนหญิงสาวเอาไว้

“คุณท่านยังไม่แก่เลยนะคะ ยังดูดีและสวยมากด้วยค่ะ” บัวヌชาตอบเสียงใส

“สวยสู้สาวๆ แบบหนูไม่ได้แล้วละ” คุณน้ำเพชรส่งยิ้มอ่อนโยน พลางชวนหญิงสาวพูดคุยเรื่องต่างๆ ขณะเดินออกไปด้านนอก

ภาพที่บัวชูขาเดินประคองคุณน้ำเพชรนั้น เป็นภาพที่กฤตนิยม เคยวาดฝันเอาไว้ ว่าอยากจะมีใครสักคนมาคอยดูแลบิดาและมารดา วันนี้บัวชูขาเข้ามาเติมเต็มความฝันนั้นให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ใจหนึ่งอยาก จะรูกให้มากกว่านี้ แต่อีกใจก็กลัวว่าไก่อจะตื่นแล้วหนีเตลิดไปเสียก่อน จึงขอตั้งหลักวางแผนให้รัดกุม แล้วค่อยปิดประตูตีโอบบัวที่เดียวให้อยู่หมัด

หลังจากอาหารมื้อพิเศษเสร็จสิ้นลงก็ถึงเวลาแยกย้ายกลับบ้าน ทันทีที่ประตูรถปิดสนิท กฤตนิยมก็รีบหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมา เพื่อเปิดดูรูปที่เขาแอบถ่ายบัวชูขาตอนเซลฟี่กับดารินทร์เอาไว้ ชายหนุ่ม ผลอยิ้มกว้างตามใบหน้าเพื่อนยิ้มของคนในภาพ รอยยิ้มที่สดใส ส่งผลให้คนมองรู้สึกสุขใจตามไปด้วย

“นายใช้แอปพลิเคชันนี้เป็นหรือเปล่าพนา สมัครให้ฉันที” กฤตนิยมว่าพลางส่งสมาร์ตโฟนให้คนสนิท

“แอปนี้หรือครับนาย” ชื่อแอปพลิเคชันที่เปิดบนหน้าจอทำให้คนรับต้องถามย้ำเพื่อยืนยันความถูกต้อง เพราะร้อยวันพันปีเจ้านายของเขาไม่เคยสนใจโลกโซเชียลเน็ตเวิร์กเลยแม้แต่น้อย

“อืม” ผู้เป็นนายตอบรับในลำคอ “ฉันจะเอาไว้อ่านข่าวกับดูข้อมูลคู่แข่ง เห็นใครๆ ก็บอกว่าข่าวสารในนี้อัปเดตรวดเร็วดี เอาชื่อนี้เป็นชื่อโพรไฟล์นะ ฉันจดไว้ให้แล้ว” กฤตนิยมอธิบายด้วยเหตุผล ไซ้เขาเป็นคนมีเหตุผล แต่บางครั้งก็ไม่จำเป็นต้องบอกเหตุผลที่แท้จริงเสมอไป

“เรียบริ่อยครับนาย ที่นี้ก็เหลือแต่แอดเพื่อน นายจะแอดใครบ้างครับ”

“นายมีของเจ้าเล็กหรือเปล่า”

“มีครับ ผมเป็นเพื่อนกับคุณเล็กด้วย”

“ฉันส่งคำขอไปที่เจ้าเล็ก แล้วก็ของนายกับเดชา อ้อ ของเตชิน ด้วยนะ”

พนาถ้มหน้ากดสมาร์ทโฟนตามคำสั่งของผู้เป็นนายอย่างรวดเร็ว

“เรียบร้อยครับนาย” พนาถ้มพลาบส่งสมาร์ทโฟนคืนให้

“อืม ขอบใจมาก” กฤตไนย์รับสมาร์ทโฟนมาดูดูโพรไฟล์ของคุณเล็กเป็นคนแรก เพื่อที่จะหาดูโพรไฟล์ของใครอีกคน

“สาว ๆ แกจะเยอะไปไหนเจ้าเล็ก” คนใจร้อนสายหน้าบ่นพึมพำกับตัวเอง เพราะจำนวนเพื่อนหลายพันที่น้องชายมีทำให้เขาต้องใช้เวลาอย่างมากพอสมควรในการค้นหาชื่อหญิงสาวเพียงหนึ่งเดียวที่เขาอยากติดตาม

“เจอแล้ว” ชายหนุ่มมอมยิ้มเพราะภาพรอยยิ้มหวานที่บัวบูชาใช้เป็นรูปโพรไฟล์ โดยไม่รอช้า เขากดส่งคำขอเป็นเพื่อนไปทันที แล้วก็เฝ้ารอให้เธอมากดยืนยันรับเขาเป็นเพื่อนอย่างใจจดใจจ่อ

...

กฤตไนย์ร้อนใจจนนอนไม่หลับ หยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมาดูทุก ๆ ห้านาที “ทำอะไรอยู่นะบัวบูชา ซ้ำจริง” ว่าพลาบนอนกลิ้งไปมาอยู่บนเตียง

“เรื่องนี้ทำฉันเสียศูนย์ไปหมดเลยนะ ไม่เป็นอันทำการทำอะไรเลยช่วงนี้” ชายหนุ่มแยกเขี้ยว แสร้งต่อว่ารูปแม่ยิ้มหวานที่แอบถ่ายเก็บไว้

ทางฝั่งบัวบูชาเมื่อกลับถึงบ้าน เธอก็รีบอาบน้ำแล้วเข้าไป สวดมนต์ในห้องพระ กว่าจะเสร็จภารกิจก็เกือบเที่ยงคืน หญิงสาวทอดกายลงบนที่นอน แล้วจึงหยิบสมาร์ทโฟนขึ้นมาเปิดแอปพลิเคชันยอดฮิตที่เธอติดมากกว่าสิ่งใด ข้อความแจ้งเตือนแรกคือดารินทร์แท็กภาพที่ถ่ายคู่กัน หญิงสาวอมยิ้มก่อนที่จะกดไลก์และคอมเมนต์ใต้ภาพ

ไปว่า อาหารอร่อยมาก บัณฑิตานจนพุงกางเลยคะพี่ดา อีอิอิ

จากนั้นจึงเปิดดูข้อความแจ้งเตือนที่สอง นั่นคือเมนูการขอเพิ่มเป็นเพื่อน บัณฑิตานเปิดดูโพรไฟล์หนึ่งที่มีคุณเล็กเป็นเพื่อนกับฝ่ายนั้น

“เฮ้ย!” หญิงสาวผุดลุกขึ้นนั่งพลางซึ่งใจว่าจะรับหรือไม่รับดี เพราะรูปโพรไฟล์ก็ไม่ได้ใช้รูปคน แต่กลับใช้รูปดอกบัวหลวง ซึ่งไม่ได้เข้ากันเลยกับชื่อโพรไฟล์ที่ว่า ‘เสื่อใหญ่’

หญิงสาวซึ่งใจสັกพั๊กก่อนที่จะตัดสินใจกดปุ่ม ‘ยืนยัน’

“ลองดูละกัน ลองมีเพื่อนเป็นเสื่อดูสักคน” หญิงสาวกล่าวก่อนที่จะวางสมาร์ทโฟนลงข้างเตียงเพื่อเตรียมตัวพักผ่อน

...

ส่วนอีกด้านหนึ่งของเมืองกรุง ทันทีที่ได้ยินเสียงแอปพลิเคชันดังขึ้น กฤตนิยก็รีบขยับตัวไปคว้าสมาร์ทโฟนขึ้นมาดูทันที

“รับแล้ว!” ชายหนุ่มตะโกนเสียงดังลั่นห้อง จากนั้นจึงค่อยๆ กดเลื่อนดูภาพถ่ายของบัณฑิตานที่ลงไว้ทั้งคืน จนผลลอบลับไปพร้อมกับภาพเจ้าของรอยยิ้มหวานบนโลกออนไลน์